

Kể Chuyện Sáng Cuối Năm

Thành phố Houston đã vào mùa đông mấy tuần nay. Mùa đông tất nhiên là lạnh. Nhưng cái lạnh nơi đây chắc hẳn không thể nào bằng cái lạnh ở miền Bắc hay miền Đông Bắc nước Mỹ.

Đối với những ai đã sống ở xứ Cao Bồi nổi tiếng là "nắng đổ lửa" và nóng "như thiêu" này thì cái lạnh bốn mươi độ hay dưới vài ba độ thì được xem là "lạnh lắm!". Cả tuần nay nhiệt độ từ 37 đến 41 - 42 thấy thiên hạ đã vứt đi những chiếc "shorts" để tròng vào bằng những "long quần" rồi trùm vào người vài chiếc áo ấm, đầu phủ khăn len, nón nỉ. Những người đi bộ thì co ro cúm rúm, cúi đầu bước vội. Ngoài đường xe cộ cũng giảm số lượng lưu thông có lẽ thiên hạ đi nghỉ lễ dài hạn chưa về. Nói chung, không khí từ trước lễ Giàng sinh tới nay có vẻ u tịch theo cái nhìn của kẻ này.

Phần tôi, hơn cả tuần nay, sau chuyến đi chơi trên du thuyền trở về thì bị cúm. Mặc dầu tôi đã chích để không cho em vấy vào thân từ dạo tháng mười, không muốn cho em đến thăm. Thế mà em vẫn đến! Có thể nói tôi là người không bao giờ bỏ qua hay quên chích ngừa hàng năm. Để hiểu: tránh em cúm này thì có em cúm khác vừa chào đời. Lại nữa: trước khi leo lên du thuyền đi một tuần tôi đã cẩn thận hơn nên ghé Walgreen chích ngừa em Cô vít mặc dầu du thuyền thông báo không đòi hỏi phải trình giấy chích ngừa. Tôi lo xa nên mang theo giấy chứng nhận chích ngừa cho chắc ăn, sợ nhỡ khi... Thế mà sau bảy ngày đong đưa trên tàu, khi trở về bến cũ, phóng xe về, bước vào nhà thì thấy khó chịu trong người nên bèn lái xe thẳng đến phòng mạch ông đốc tờ nhà. Ông đốc tờ hỏi hỏi khám khám, cuối cùng phán: Cúm! Xong ông lấy que chọc vào hai lỗ mũi ngoáy ngoáy rồi bước ra khỏi phòng. Năm phút sau ông đốc tờ trở lại và phán tiếp: Cô Vít. Lái xe ghé Walgreen lấy thuốc về uống năm ngày để trừ Cúm diệt Cô. Sau năm ngày Cúm bay đi, Cô cũng bỏ chạy. Tưởng rằng bình yên ai dè đâu...

Ở nhà, bắt chước ông đốc tờ, lấy que chọc vào hai mũi của Bề Trên (trong Hướng Đạo thường gọi vui vợ là Bề Trên) thì thấy một vạch đỏ loét nằm ở chữ T, bèn phán: positive rồi em ui... Bề Trên phán lại: không cần uống thuốc, bảy hôm sẽ khỏi. Tôi tin lời Bề Trên. Chưa hết đâu nghe. Có một chuyện trầm trọng hơn chưa kể: Ngày cuối trên du thuyền, buổi sáng sau khi hai đứa già xơi hai ly cà phê bèn nắm tay nhau đi dạo mát ở khu vực

công viên để nhìn bầu trời xanh xanh phía trên thì bỗng đâu trời đổ cơn mưa nhẹ. Mưa tuy nhẹ nhưng cũng làm cho các lối đi ướt át khiến Bè Trên trượt chân ngã cái oạch. Đỡ nàng ngồi lên "ghế đá công viên" mãi mười phút sau nàng mới hoàn hồn. Sau đó lại "đi nhau" xuống phòng y tế yêu cầu chụp hình, được nghe phán: không gãy chiếc xương sườn nào cả rồi cho vài viên thuốc giảm đau. Về nhà dĩ nhiên là phải vác mặt đến thăm ông đốc tờ gia đình. Chụp hình thấy phổi bên phải bị thương, lấy thuốc uống mười ngày. Đã hết thuốc, chờ sau tết tây sẽ đi thăm ông đốc tờ trở lại.

Thế là gần hai tuần nay việc bếp núc đều do thân trai già này lo liệu. Lâu nay bề trên lo nấu nướng nay phải vào bếp có điều hơi lúng túng nên bụng bảo dạ "làm tới đâu hỏi tới đó" có nghĩa là, ví dụ: nấu cơm, hỏi: mấy cúp gạo? Bè Trên phán: hai cup. Cho bao nhiêu nước? Không nghe trả lời trả vốn chi cả mà lại thấy Bè Trên lê gót ngọc đến nhìn vào nồi và chỉ ngay vạch ngang có con số 2. Món canh cá thì tối hôm trước được lệnh phải đem cá từ freezer bỏ ra tủ lạnh qua đêm. Hôm sau Bè Trên ngồi sofa phán: làm cá cho sạch, cạo ngoài móc trong cắt làm hai làm ba cho vào tô bự để ướp với nước mắm, tiêu hành...lấy ba quả cà chua, hai que cần tây, dưa... rửa sạch và xắt. Khi nào canh sôi thì cho mấy thứ này vào cùng vài món linh tinh khác. Còn trở tài nấu vài món nữa nhưng không dám kể ra đây vì sợ người ngoài nhìn vô phán cho mấy chữ "ông già bết quá" thì xấu hổ cho tấm thân "trao già" này lắm... Nhưng không phải kẻ già này ngày nào cũng cũng chui vào bếp hết đâu. Nhiều bữa con gái nấu sẵn thức ăn mang qua để trước cửa rồi gọi điện thoại "ba ra cửa lấy cơm canh cá thịt...vô ăn", có bữa được xơi cả bún bò, bún riêu, có cả phở, thịt nướng...Khỏe cái thân chi lạ...

Chưa hết chuyện đâu nghen. Hai tuần nay anh già ở trên lầu, còn chị già thì ở dưới lầu. Lâu lâu "anh già" nghe "chị già" hú nên phải "hạ lầu". Chị già bảo: bị bệnh không đi vô Gym tập được, cần phải "thượng lầu" rồi "hạ lầu" liên tục cho nó phè đôi chân và cho "đường nó xuống". Nghe ra cũng có lý.

Nói chung, trong hai tuần vừa qua và có lẽ cộng thêm một hai tuần nữa, đôi anh chị già này vẫn tiếp tục ở trong tình trạng "đóng băng". Nghĩa là "nhà ta ta cứ ở", "xe ta ta cứ đậu trong garage".

Hôm nay là ngày cuối năm 2023. Tối nay "anh già" sẽ "hạ lâu" để ngồi bên cạnh "chị già" cho đến 12 giờ khuya - giờ của New York tức 11 giờ của Tết Xìt để xem count down giao thừa...nine...eight...seven...six...five...four...three...two...one...zero...và nghe văng vẳng âm thanh của Auld Lang Syne...Tò te Robet đánh đu Tarzan nhảy dù Zoro bắn súng...và tui sẽ chễm chệ bước lên bục Tám Bó...

Kính chúc quý vị năm 2024 TRÀN TRỀ HẠNH PHÚC

Phong Châu

